

CERBUL CEL ALB

STOMFF ANDREI AUREL

CERBUL CEL ALB

Se-aude un sunet de corn dinspre deal
Și vântul aduce mirosul de câini.
La marginea zării, cu arcuri în mâini,
Apare, năvalnic, alaiul regal.

Hăitașii aleargă chiuind înainte,
Să scoată din codrii, mai iute, vânatul.
De-o vreme e tare ciudat împăratul,
Zâmbește, dar oare, ce-i trece prin minte?

Alături de dânsul, ca ruptă din soare,
Călare pe roibul cu fruntea ținată,
Crăiasa se lasă de joc fermecată.
Se lasă furată de-a vieții vârtoare.

Tresaltă văzduhul de-atâta mișcare
Și cerul e parcă fierbinte și crud.
Nori albi se prefac din înalt că n-aud
Tânguitoarea pădurii chemare.

Copacii se-ascund în frunzișul bogat,
Își înfig rădăcinile mai tare-n pământ.
Deja se apropie hăitașii, urlând.
Stăpânul pădurii e cel căutat.

Și cerbul cel alb stă ascuns în tufiș.
Privește tăcut năvălinda furtună.
N-ar vrea nici să fugă dar nici să rămână.
Se uită spre arcuri, încruntat și pieziș.

Crăiasa aleargă pe calul ținut.
Nu vrea să ucidă ci doar să privească
De cât mai aproape săgeata crăiască
Lovind în vânatul deja condamnat.

Și cerbul cel alb, stăpân în pădure,
O vede. Deodată se uită pe sine!
Tot sângele-i fierbe văzând-o cum vine.
Lumina aceea ar vrea să o fure.

Se teme dar face un pas către moarte.

Se-apropie de oameni cu capul plecat.
Privește femeia și, lucru ciudat.,
Cu cât se apropie, e tot mai departe!

În aer se simte un tremur nervos.
De jur împrejur sunt doar arcuri flămânde.
"Crăiasa cu mâinile albe și blânde,
Ucide-mă tu și-am să mor bucuros!"

Pădurea a prins să freacă lin.
La marginea ei, cerbul alb vrea să moară.
Ucis e de dulcea iubirii povară
Din care-a gustat doar atât de puțin.

Călare, regina se-apropie de cerb.
Un pas, doi, trei, patru și-apoi se oprește.
Își simte făptura strivită de-un clește
Și chinul se schimbă deodată în verb.

"Mi-e milă de tine, jivină ciudată.
Îți simt răsuflarea fierbinte și-amăra.
Te urmam în pădure de-aș fi fost căprioară.
Femeie, de moartea-ți nu mă simt vinovată."

"Frumoasă regină de ce te oprești?
Întinde spre mine, în arc, o săgeată.
De vrei să ucizi, tu ocheste-ma-ndata
Și trage căci ținta nu poți s-o greșești.

Ești tare frumoasă femeie-regină!
Cuvintele tale le simt cum mă dor.
N-am vrut mila ta ci, cuprins de fior
Așteptam de la tine să mă scalzi în lumină."

Uimită, regina se-ntoarce spre rege:
"Stăpâne, acesta-i un cerb fermecat.
Te-ndura de dânsul și lasă-l scăpat!"
Dar nimeni în jur nu pare-a-ntelege.

Și zbârnâie arcul. Săgețile zboară.
În coarne, jivina le frânge pe rând.
O singură rană îl doare. Un gând.
De ce să trăiască? De ce să nu moară?

Crăiasa se teme și poate ar plânge
De mila când cerbul cel alb se oprește.
Săgeata regească în piept îl lovește
Și vârful îl arde. Și totul se frânge.

Hăitașii privesc cu mândrie vânatul
Ce pare că-i totuși de moarte lovit.
"O, dulce lumină, ce mult te-am iubit!
Și tare-aș fi vrut să-ți fiu eu împăratul!"

"Nebunule cerb, de ce vrei să mori?
Eu nu pot să fac pentru tine nimic.
Hai, du-te în codru, așa cum îți zic.
Nu pot să răsar pentru tine în zori."

"Regina-lumina, te-ascult și-am să fug.
Pădurea așteaptă la sân să m-ascundă.
E lumea aceasta ciudat de rotundă!
De oriunde pleci, te întoarce la rug.

Da, codrul așteaptă cu-ascunse cărări.
Așa e. O singură dată se moare.
Nu rana din piept ci din suflet mă doare.
Simt tot mai departe albastrele zări."

Mai fură sub pleoape un strop de lumină,
Se-ntoarce, un salt și deja e acasă.
Dar cade, un plumb în picioare se lasă.
"De ce-am mai fugit preafrumoasă regină?"

"Îmi pare că sunt un bătrân muribund,
Iubirea pierdută îmi mistuie gândul.
Mă apară codrul, mă mângâie vântul
Și tot mai adânc, mai adânc mă ascund.

Nimic nu ne-apropie. Perfect ne desparte
Conștiința că suntem în lumi diferite.
Acele iubiri sunt de lege oprite.
Acele iubiri se sfârșesc doar în moarte.

Hai du-te regină și nu lăcrima.
Te-așteaptă superbe baluri regale
Menite s-acopere zilele goale.
Pe mine m-așteaptă doar patima mea!

O, doamne. Oprește această rotire!
Se năruie cerul, copacii se frâng.
Nu doamne. N-am lacrimi și nu vreau să plâng.
Nu plângi după cea mai frumoasă iubire.

E timpul să mor. Înțeleg. S-a sfârșit.
Zadarnic am fost în pădure stăpân.
Mi-e ultimul cântec, un cântec păgân.

Regina-lumina, ce mult te-am iubit!

Pe cântecul meu să se-aștearnă tăcerea.
Să uiți vânătoarea aceasta nebună.
Sortită mi-a fost doar o singură rună
Din limba iubirii, cea dulce ca mierea!"

Se culcă cu ochii spre soare-răsare
Și iarba-l mângâie, sfioasă și blândă.
Răcoarea pădurii, încet, îl inundă.
"Nici n-am bănuț cât de simplu se moare!"